

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: 2 | 4253

Értékelés: 2011. SZEPTEMBER 22.

Írásbeli kérdés

Dr. Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

A Házszabály 91. § (1) bekezdése alapján kérdést kívánok benyújtani a nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszterhez „**Mit tesz a Kormány az 1944-45-ben történt délvidéki magyarellenes tömeggyilkosságok ügyében?**” címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Az 1910. évi népszámlálás alapján Bácska népességének 43,2%-a volt magyar, 22,5%-a német és csupán 28,1%-a délszláv. A szláv népességben belül pedig csak 17,9%-a volt szerbek aránya. Bánátban a népesség 19,9%-a volt magyar, 23,1%-a német és 39,9%-a délszláv.

A trianoni békediktátumban leírtak szerint Délvidéket is elcsatolták a megcsönkített Magyar Királyság területéből. Ezek után kezdett lényegesen megváltozni a terület etnikai szerkezete. Mindez a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság, a későbbi Jugoszlávia szerb betelepítési és kisebbségellenes politikájának volt köszönhető. Következménye pedig az lett, hogy az 1940-es évek elejére több tízezer dél-szerbiai család költözött a kisebbségi sorba taszított, másodrendű állampolgárként kezelt magyar családok helyébe.

1941 tavaszán visszakerült Magyarországhoz Délvidék egy része. Majd a háborús helyzet változása miatt, három év múlva, 1944-ben a magyar közigazgatás és a magyar fegyveres alakulatok elvonulása után a magyar lakosság ellenállás nélküli beletörődéssel fogadta az új hatalomváltást, a szerbek újbóli bevonulását.

Ekkor, 1944-1945 telén történt az úgynevezett délvidéki vérengzés.

Ami röviden a következőt jelentette: A magyar és német nemzetiségű polgári lakosságot lakóhelyükön vagy a gyűjtőtáborokban - korra és nemre való tekintet nélkül - tömegesen megkínózták és kivégezték. A vád a kollektív bűnösség elve volt.

A vérengzések Tito tudtával és beleegyezésével történtek. A jugoszláv Népvédelmi Osztály, az OZNA feladata volt a terület gyanús elemektől való megtisztítása, a délszláv jelleg megőrzése mellett.

A meggyilkolt emberek számáról máig nem tudunk pontos adatokat, de megközelítőleg 30-50 ezer ártatlan magyar haláláról lehet beszámolni.

A teljesség igénye nélkül felsorolnék néhány települést, ahol a partizán csapatok különösen vad és brutális kegyetlenséggel kínozták és gyilkolták az embereket. Ezek a következők: Újvidék, Szenttamás, Kanizsa, Óbecse, Zombor, Szabadka, Zenta, Csurog, Temerin és Zsablya.

Idéznék a csúrogi túlélő, Teleki Júlia könyvéből:

„Voltak, akiket kettéfűrészeltek vagy karóba húztak, másokat elevenen elégették vagy eltemettek. Egyeseknek leszaggatták a körmüket, felhasogatták a bőrüket, majd besózták. Az egyik asszony terhes volt, mikor kitaposták belőle a gyereket. Sok esetben meggyafabra kötött tízkilós ólommal verték agyon az áldozatokat; volt, akinek az orra is leszakadt az ütéstől. Legtöbbjüknek azonban egyszerűen csak fejszével levágták a fejét. Az asszonyok sírva keresték fiaikat, férjüket a holttestek között. Mindenütt vértócsában feküdtek az emberek.”

Végül egy másik túlélőnek a visszaemlékezését olvasnám fel:

"Amikor bejötték értünk a szobába, azonnal lövöldözni kezdtek. Anyámat elvitték, engem pedig hideg vízbe állítottak. Sokáig álltam a jeges vízben. Később bekísértek a kisbíró szobájába, és mindjárt puskacsövet tettek a számba. Akkor 16 éves voltam és soha senkit nem bántottam. A szobában körülbelül 300 ember lehetett - egyeseknek leszaggatták a körmüket, másoknak a lába volt puskatussal összeverve, volt, akinek a nemi szervét vágták le - ezeket mind kivégezték. A kivégzést a félkezű Pajo Rajkov irányította, aki 50 éves lehetett. Engem átkísértek a másik terembe, ahová a nőket zárták, itt láttam egy csecsemőfejet a falhoz vágva, az agyvelő szét volt loccsanva. Nagyon sok halott nő volt. A kínzásba haltak bele, itt vértócsákban feküdtek. A kivégzés előtti napon egy szobában voltam Dupp Bálint plébánossal. Itt látott meg egy Zdravko nevű ismerős, ő intézkedett, hogy kiengedjenek. A papot a többiekkel együtt kivégezték. Én megmenekültem a haláltól, de anyámat brutálisan ölték meg. Előtte levágták a mellét és az orrát Crnjakov Katica parancsára. Kivégezték még apám nővérének férjét és fiát, anyám nővérét és férjét. Fehér Ferencet és fiát. Ferencnek előtte kitépték a bajszeit, felhasogatták a bőrét, majd besózták. Nagypámat és nagyapámat is megölték, tehát majdnem az összes rokonságot."

Az áldozatoknak még holtukban sem adták meg a végtisztességet: a holttesteket tömegsírokba dobálták. Nem egy esetben el sem temették a legyilkoltakat: csak csatornába, dögkútba dobálták, sintértelepen gyűjtötték őket. Előfordult, hogy a holttesteket enyvygyárban iparilag feldolgozták. A megmaradt sírokat - kevés kivételtől eltekintve - nyomtalanul beépítették: tetejükre épületeket, sportpályákat emeltek.

Sem a kommunista, sem az Unióba igyekvő, demokratikusnak mondott Szerbiában nem történt meg az elkövetők felelősségre vonása. Az alaptalan vádak alól sem az áldozatokat,

sem hozzátartozóikat nem mentették fel, anyagilag nem kártalanították, és nem is rehabilitálták őket.

Kérdéseim:

Miért nem beszélünk a délvidéki tömeggyilkosságokról?

Miért hallgatja el a média, az oktatás, a magyar társadalom elől mindezeket a magyarellenes pogromot?

Hogyan ítéli meg a jelenlegi magyar Kormány az 1944-45-ös délvidéki magyarirtást, különös tekintettel Szerbia Uniós felvételének küszöbén?

Hogyan segíti elő a Kormány az 1944-45-ben történt események kutatását, az áldozatok rehabilitálását és a leszármazottaik kárpótlását?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2011. szeptember 22.

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő